

РЕШЕНИЕ

№ 1246

гр. Бургас, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА**
като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120203045 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на Д. Х. М., ЕГН: *****, против
Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) Серия К № *, издаден от ОДМВР-Бургас, с който
за нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал.
4, вр. ал. 1, т. 3 ЗДвП на жалбоподателя е наложена „Глоба“ в размер на 200 лева.

С жалбата се посочва, че атакуваният ЕФ е незаконосъобразен, като се излагат
подробни доводи.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се
представява, като е изпратено становище от адв. * от АК-Враца, в което се излагат
допълнителни твърдения за процесуални нарушения и материална незаконосъобразност на
фиша.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-гр.Бургас, надлежно призован, не
изпраща представител. В съпроводителното писмо, с което преписката се изпраща в съда, се
прави искане за оставяне на жалбата без последствия и потвърждаване на ЕФ.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за
обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП (видно от разписката на л. 9-гръб
ЕФ е връчен на жалбоподателя на 11.07.2023 г., а жалбата е депозирана на 25.07.2023 г.)
Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт,
поради което следва да се приеме, че се явява **процесуално допустима**. Разгледана по
същество жалбата е **частично основателна**, като съдът след като прецени доказателствата
по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за
установено следното:

На 02.05.2022 г. в 14:30 часа в гр. Бургас, ПП I-6, км. 494+910, до магазин „Егло
България“ в посока на движение от към кв. „Пети Километър“ към кв. „Ветрен“, техническо
средство – мобилна система за контрол на скоростта – „TFR1-M 510/07“, поставена в

служебен автомобил с рег. №*, засякла и заснела, движещ със скорост от 83 км/ч. автомобил „БМВ Х2 ХДРАЙВ20Д“ с рег. № *. Контролирания пътен участък се намирал в населено място, като имало поставен пътен знак В26, въвеждащ ограничение 50 км/ч. Въпросното нарушение било записано на файл с наименование „Клип № 39069“. По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Бургас, които от записания файл, установили, че заснетият автомобил е собственост на жалбоподателката Д. М., както и че скоростта следва да се счита на 80 км/час (след приспаднатия толеранс от 3 % в полза на водача).

Бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба серия К № * на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал.2 ЗДвП, на основание чл.189, ал.4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. ал.1, т. 3 ЗДвП на собственика било наложено наказание глоба в размер на 800 лева. Във фиша е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ К/*.

Техническото средство – видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип „TFR1-M 510“, към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложените Удостоверение (л. 12) и Протокол за проверка (л. 13). Неоснователно е възражението, че не ставало ясно какво е било използваното техническо средство. От приложените документи става ясно, че моделът на средството е „TFR1-M“, а идентификационният му номер е 510/07. В електронният фиш са посочени както модела, така и номерът, поради което няма как да се приеме, че е налице непълнота. Освен това в протокола за проверка е посочен като заявител именно ОДМВР-Бургас, което сочи, че техническото средство се използва от АНО.

За използването на мобилното техническо средство бил изготвен и надлежен протокол по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. (л. 14), съдържащ всички законоустановени реквизити.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложената по преписката снимка.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП (действала към момента на нарушението ДВ бр.19/2015 г.) при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В §6, т.65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието автоматизирани технически средства и системи. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

На следващо място следва да се посочи, че легална дефиниция на понятието „електронен фиш“ се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП и съгласно които ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен,

магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

На основание чл.165, ал.3 от ЗДвП, е издадена Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн. ДВ бр.36 от 19.05.2015 г.), с която министърът на вътрешните работи, е уредил условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Анализът на посочените правни норми обосновават извод, че нарушенията на правилата за движение по пътищата могат да се санкционират чрез издаване на електронен фиш не само при установяването им при използване на стационарни АТСС, а и посредством мобилни автоматизирани технически средства и системи за контрол, оповестени по законово определения начин. Нормативно установените условия за въвеждането в експлоатация, реда за използване, начина на обозначаване на зоната за контрол с АТСС и автоматизирания режим на работа, който не изисква обслужване от контролния орган, освен включването и изключването на мобилното АТСС (чл. 9 от Наредбата), съответстват на изискванията, посочени в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ВАС. Разрешението, дадено в това Тълкувателно решение, че в хипотезата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП установяването и заснемането на нарушения по ЗДвП може да се осъществява само със стационарно техническо средство, което е предварително обозначено и функционира автоматизирано в отсъствие на контролен орган, се основава на липсата на изрично разписани правила за използването на мобилните технически средства. Затова е прието, че поставянето на технически средства, които автоматично да записват административни нарушения, трябва да се извършва по определена процедура и с оглед спазването на определени изисквания. След измененията на ЗДвП (обн. ДВ бр.19 от 13.03.2015 г.) и издаването на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн. ДВ бр.36 от 19.05.2015 г.), издаването на електронен фиш за налагане на административни санкции за допуснати нарушения на чл. 21, ал.1 и ал.2 от ЗДвП е допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство или система, предварително обозначени съгласно чл. 165, ал.2, т.7 от ЗДвП, функциониращи автоматично, при условие, че са изпълнени изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. Присъствието или отсъствието на контролен орган (оператор на системата) в патрулния автомобил, по никакъв начин не оказва въздействие върху точността и обективността на установяване и заснемане на нарушението. Контролният орган няма никаква възможност да променя или да влияе върху измерването, регистрирането и записа на нарушенията, установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство. Измерването и регистрирането на скоростта и записа на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл.189, ал.11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш.

Самият електронен фиш за налагане на глоба е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл.189, ал.4, изр.2-ро от ЗДвП (в редакцията към датата на нарушението) задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че същият е издаден от ОД на МВР Бургас, като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на

Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението - чл.189, ал.4, изр.2-ро от ЗДвП.

В ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението, както и ограничението на скоростта, която е действало на това място. Посочена е точната измерена от АТС скорост.

Посочена е също така и разликата между засечената и разрешената скорост – 30 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 %, който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта. В случая отчетената скорост на водача при заснемането е била 83 км/ч, поради което правилно крайната му скорост е изчислена на 80 км/ч. Ясно и недвусмислено във фиша е посочено, че превишаването на допустимата скорост е с 30 км/ч.

Налице е и Протокол по чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн. ДВ бр.36 от 19.05.2015 г.). По отношение на възраженията във връзка със снимката към протокола, или по точно липсата на снимка на служебния автомобил, следва да се посочи, че същите са ирелевантни, доколкото изискването за снимка по чл. 10, ал. 3 от Наредбата важи, когато техническото средство е разположено извън служебния автомобил. В настоящия случай, средството е било разположено вътре в служебния автомобил, видно от изготвения протокол, поради което и не се изисква да се прави снимка нито на разположението му, а още по-малко на самия автомобил, където се е намирало. В този смисъл е и Решение № 854/02.05.2019 г. по КНАХД № 725/2019 г. на Адм. съд-Бургас.

Не е налице и нарушение във връзка с приложения по делото „клип № 30969“, с оглед на това, че в него като дата на фиша била посочена 18.05.2022 г. От справката от АИС „АНД“ на л. 10 се вижда, че именно на 18.05.2022 г. фишът е съставен. Следва да се посочи, че никъде в Наредбата не се съдържат правила за конкретното съдържание на снимковия материал. Навсякъде се говори за данни за извършено нарушение, като няма изискване какво точно да се съдържа в снимковия материал. На практика е и невъзможно в него да се съдържат всички данни за извършеното нарушение, най-малкото защото няма как да се установи например кой е собственикът на автомобила в момента. Поради това е и напълно логично фишът да бъде издаден в по-късен момент от датата на извършване на нарушението.

Съдът намира, че е без значение, че липсват доказателства за обучение на полицейския служител, оперирал с техническото средство, тъй като в протокола по чл. 10 е отбелязано, че същият е бил проверен на следващия ден, като не са констатирани нарушения.

Налице са всички изискуеми по закон реквизити на обжалвания фиш- посочване на ползвателя, издател (ОДМВР-Бургас) и т.н.

Видно от отговора на Община Бургас на л. 26-27, безспорно се установява, че към датата на нарушението в процесния участък е имало въведено ограничение на скоростта със знак В26- 50 км/ч и същият се намира в урбанизираната територия на гр. Бургас. В този смисъл, съдът не намира, че е налице нарушение, поради това че наличният пътен знак не въвежда различно ограничение на скоростта от това, посочено в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В конкретния случай не може да се приеме, че посочването на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП по някакъв начин накърнява правото на защита на жалбоподателя, тъй като така или иначе е ясно какво е ограничението на скоростта, а именно- 50 км/ч. Освен това, отговорността за нарушение по чл. 182 от ЗДвП не е диференцирана с оглед на това по какъв начин е въведено ограничението на скоростта, а само с оглед на това дали се касае за населено място, или не.

По отношение на въведеното ограничение следва да се посочи, че са неоснователни

доводите, че същото не важало, тъй като преди мястото, където е бил позициониран служебният автомобил на ОДМВР-Бургас, имало кръстовище. Видно от отговора на Община Бургас, знакът В26 е допълнен със знак Т2, указващ, че ограничението важи 1300 метра. При съпоставка на мястото, където е разположен знакът- км. 496+070 и мястото на заснемане на автомобила на жалбоподателката- км. 494+910, става ясно, че все още е важало ограничението от 50 км/ч, без значение дали е имало кръстовища, или не. Без значение е и че до достигането на участъка, където разрешената скорост е била 80 км/ч оставало малко разстояние, тъй като водачите следва да съобразяват правилата за скорост съобразно мястото, където се намират в момента.

С оглед възраженията на жалбоподателката за нарушение на чл. 6, ал. 2 от Наредбата следва да се посочи, че спазването на изискванията на тази разпоредба е ирелевантно за ангажиране отговорността за нарушение на режима на скоростта. Определянето на местата за контрол съобразно показателите по чл. 6, ал. 2 от Наредбата няма отношение към законосъобразността на обжалвания ЕФ, а към целесъобразността на административните мерки за контрол, в който смисъл практиката на съдилищата от цялата страна е константна и последователна: Решение № 901 от 17.07.2020 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 699/2020 г.; Решение № 1575 от 10.02.2020 г. на АдмС - Благоевград по в. н. о. х. д. № 282/2020 г.; Решение № 1013 от 30.05.2018 г. на АдмС - Благоевград по в. н. о. х. д. № 231/2018 г.; Решение № 197 от 18.02.2021 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2688/2020 г.; Решение № 56 от 5.03.2021 г. на АдмС - Добрич по к. а. н. д. № 551/2020 г.; Решение № 2041 от 12.11.2020 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2272/2020 г.; Решение № 778 от 26.11.2020 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 833/2020 г. и много други.

Съдът намира, че правилно е ангажирана отговорността на жалбоподателя съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, която предвижда, че за собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство.

Съставът обаче намира, че не се доказва деянието да е извършено в условията на повторност. Съгласно пар. 6, т. 33 от ДР на ЗДвП "повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. В справката за нарушител/водач на л. 11 е отразено, че ЕФ Серия К № * е влязъл в сила, без обаче да е посочена датата, на която е влязъл в сила. От данните в тази справка се вижда, че същата съдържа актуални данни към 11.07.2023 г., т.е. това е най-ранната дата, на която може да се приеме, че същата е изготвена. Следователно е възможно ЕФ Серия К № 5110115 да е влязъл в сила и след датата на извършване на процесното нарушение- 02.05.2022 г., но преди изготвянето на справката. Напълно е възможно същият, например да е бил обжалван след връчването му. След като не става безспорно ясно в кой момент е влязъл в сила ЕФ Серия К № 5110115, то изводът, че настоящото деяние е извършено в условията на повторност би почивало единствено на предположения. От това следва изводът, че не се доказва процесното нарушение да е извършено в условията на повторност.

Съгласно разпоредбата на основание чл. 182, ал.4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, като цитираната разпоредба изрично гласи, че –„Когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. От друга страна пък съгласно нормата на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, в актуалната и редакция към момента на

нарушението, водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: т. 3. за превишаване от 21 до 30 km/h - с глоба 100 лв.

Предвид обстоятелството, че съставът на нарушението по чл.21 ал.2 от ЗДвП е доказан, то съставът разполага с правомощие да приложи санкционната норма, приложима за основния състав на нарушението по чл.182 ал.1 т.3 от ЗДвП (в прил. ред.), съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН.

Изложените в акта обстоятелства сочат хипотезата на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, като съдът намира, че следва да преквалифицира деянието именно по тази разпоредба.

В горепосочения смисъл са и Решение № 624/27.04.2021 по КНАХД № 2363/2020 година на Адм. съд- Бургас, Решение № 434/08.03.2018 по КНАХД № 178/2018 година на Адм. съд- Бургас, Решение № 1156/12.06.2018 по КНАХД № 1096/2018 година на Адм. съд- Бургас и др.

На жалбоподателя следва да се наложи наказание съгласно предвиденото в разпоредбата на чл.182, ал.1, т. 3 ЗДвП (в редакцията към датата на нарушението), която гласи, че за превишаване от 21 до 30 км/ч. в населено място се налага наказание - глоба от 100 лв., който размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването му.

Не може да се обсъжда въпросът дали случаят може да се приеме за маловажен, тъй като съгласно чл. 189з от ЗДвП, приет с ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г., за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания.

С оглед решението за изменение на ЕФ и направеното искане от страна на жалбоподателя, в негова полза следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение. Разпоредбата на чл.63д, ал. 1 от ЗАНН предвижда, че в производствата по ЗАНН страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Наличието на специална норма в ЗАНН, уреждаща въпросът за разноските изключва приложимостта на чл.84 от ЗАНН във вр. с чл.189, ал.3 от НПК. В АПК отговорността за разноски е регламентирана с нормата на чл.143. Тази норма обаче, не урежда отговорността за разноски в случаите на частично уважаване на жалбата. Поради това, на осн. чл.144 от ГПК приложение намира разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК. В случая е представен договор за правна защита (л. 5 от частно КНАХД № 1755/2023 г. по описа на Административен съд-Бургас), в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. Поисканото възнаграждение съответства на минималния размер по наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и следва да бъде присъдено в размер на 200 лева, като се отчете, че фишът бе изменен, като размерът на наказанието глоба бе намален наполовина. Доколкото се прилага чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди ОДМВР-Бургас да заплати сторените в настоящото производство разноски по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) Серия К № *, издаден от ОДМВР-Бургас, с който за нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 ЗДвП на Д. Х. М., ЕГН: *****, е наложена

„Глоба“ в размер на 200 лева, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** приложената санкционна разпоредба по чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП и **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание „глоба“ от 200 лева на 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА ОДМВР-Бургас да заплати в полза на Д. Х. М., ЕГН: *****, сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща сторени в производството разноси за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____